

clementia
post depositum
Christi cor-
pus & cruce.

S. Bernar.

tem, cuius hortatu maturant Christi corpus deponere: deponunt jam jam. Eja Virgo Mater, & Martyr accingere ad nova cruciamenta subeunda. Coronam accipe, clavos accipe, lava lacrymis, tepefac osculis, imprime oscula. Audendus hic Sanctus Bernardus de lamentatione, ita fatus: *Stabat & Maria brachia levans in altum, vulnera contemplans, manus perforatas, sacroque sanguine respersas intuens. Vix sustinere se potuit. Jamque manus, brachia sancta, & caput supra triste pectus suscepit, ut hoc ultimo, & miserando solatio posset consolari. Quem ut attingere voluit, amore materno ruens in dulcissimos amplexus, & oscula, de suo sic male tractato filio non poteras satiari. Stabat ad caput extincti filii mortis obscuratam palloribus, magna rigabat affluentia lacrymarum. Aspiciebat illud reverendissimum caput corona spinea diris aculeis perforatum, manus illas, & pedes sacros clavis ferreis crudelissime perforatos, latus seffosum lancea, cum ceteris membris laceratis, amarissime suspensus, & sensus dicebat. O fili mi dulcissime &c. Interim autem frontem, & genas, nasum, oculos, osque simul frequentius osculabatur, tanta perlungens affluentia lacrymarum, ut carnem cum spiritu resolvi putares in lacrymas. Subexit post paucas lineas Bernardus: Dicai qui potest, cogitet quantum potest, meditetur; si potest quae doloris immensitas tunc maternam animam cruciabat. Non credo plane enarrari, vel meditari posse dolorem Virginis, nisi tantum fuisse credamus, quantum unquam dolere potuit de tali filio talis mater. Lege Sanctam Brigittam lib. i. c. 10.*

1868 Cunctis denique peractis quoad sepulturam Christi, instante nocte Deipara, & Joanam para in monte Sion secellerunt. O quam libenter tunc in sepulchrum S. Brigit. S. Bern. Quid ibi per- egerit doloris gladio transfixa.

Secessit Dei nes cum sanctis mulieribus in montem Sion secellerunt. O quam libenter tunc in sepulchrum Sion, posita fuisset viva cum filio meo, si fuisset voluntas ejus, clamat ipsa apud Sanctam Brigittam loco relato. Quo putamus dolore Virginem recessisse? Audiubi supra Bernardum: Omnes Virgineo compatientes dolore, pro defensione coacti sic amarissime flebant, ut nullus eorum posset ad plenum verba facere. Videlicet enim piam Matrem omni quidem solatio desitutam, & super ipsam potius quam super Dominum suum extictum plangebant. Major illis inerat dolor de dolore Maris, quam de morte Domini sui. Subexit Sanctus Abbas secessisse Marianum in domum Joannis: Ibi die noctuque plorans gemitabat, neque erat qui consolari eam posset ex omnibus charis suis. Ibi amaro corde opprobiosam passionem dilecti filii sui revolvebat; modò spuma, modò ludibria, modo colaphos, alapas, & flagella, modo crucis angariam, modo dira clavorum vulnera, modo lanceam, modo coronam spineam, modo acetum, & fellis pocula, verbera, improposita, modo mortem, mortem autem Crucis. Hec autem cogitando plorabat, & plorando, & ejulando clamabat. Fili mi, Jesu fili mi, bone, & benigne, &c. Entibi nova post Christi necem cruciamenta, quae Deipara subiit.

Atque haec sunt, quae pro afferendo, stabiliendo, & illustrando Marie Virginis martyrio omittere non debui, quod vel relicta ab alijs, vel non ex professo tractata: ut abunde satis constet Deiparam excellentissimum subiisse marty-

rium, ac vere Martyrem extitisse, Martyrum Regnam, & exemplar absolutissimum.

C A P. VII.

Aureola Martyrij præstantissima resplendet Deipara in celis.

1869 **A**bsolvat hunc tractatum, & universum de martyrio opus aureola, sive laureola martyrij, qua credimus corpus Deiparæ condecorari in caelesti patria. Præmitto tamen nonnulla. Primum cum Angelico Doctore, & asseclis ejus in 4. sentent. d. 49. quæst. 5. ubi ita: *Aureola est quoddam Aureola privilegiatum præmium privilegiata victoriæ martyriæ respondens, & ideo secundum privilegia S. Thom. tas victorias in tribus pugnis, quæ cuiuslibet homini imminent, tres aureole sumuntur. In pugna enim, quæ est contra carnem, ille potius victoram obtinet, qui a deletabilibus venereis omnino abstineat, & ideo virginitati aureola debetur. In pugna vero, quæ contra mundum pugnat, illa est præcipua, cum à mundo persecutionem usque ad mortem sustinemus, unde & Martyribus, qui in illa secunda pugna victoram obtinent, secunda aureola debetur. In pugna vero, quæ contra diabolum pugnamus, illa est præcipua victoria cum aliquis hostem non solum à se, sed à cordibus aliorum removere; quod sit per prædicationem, & doctrinam; & ideo Doctoribus, & Prædicatoribus tercia aureola debetur. Istiusmodi aureola præmium quoddam est accidentale, & quasi gloriæ essentialis corollarium, non quod raptim diffuat, sed stabile, & perenne persistans. Propriè & secundum se tantum est in anima beati (ut docent cum Sancto Thom. nobiles Theologi) est namque quoddam singulare gaudium propter merita illa, quæ peculiarter habuerint laudem cuiusdam victoriæ de animi hostibus, quomodo Sanctus Thomas dicebat. Qui etiam tradit, ex illo anima gaudio redundaturum ad corpus peculiare quoddam splendoris decus, & insigne extnum, indicem & notam illius gaudij singularis. Itaque aureola erit peculiaria gloria animæ, & corporis, decor & corona. Probabile est in Martyribus fore coronam in capite, ut docet August. ser. 1. de omni. sanctis: aut claritatem totum corpore subrubeam, & purpuream instar roscarum: in virginibus claritatem candidam instar lilio, in Doctoribus verò stellatam, & viridem instar lauri. Ita statuant Soto in 4. dist. 49. fine. Josephus Angles quæst. de Beati. art. 6. in fine; Paluda. in 4. dist. 49. quæst. 8. art. 4. Sanct. Antoni. 3. part. titu. 30. cap. 8. Henriquez tract. de fine hominis cap. 27. §. 8. Sanct. Bonavent. in breviloquio cap. ultimo Major in 4. dist. 49. quæst. 23. fine, & alij ex recentioribus, quos videbis; & me supra lib. 6. cap. 2. vbi de corona martyrii.*

1870 Deinde præmitto, satis firmum, & plausibile esse, corpus Deiparæ in celis gaudere peculiaribus aureolis non solum virginitatis, sed etiam eruditiorum aliorum ad justitiam, & salutem. De aureola virginitatis confit tantò esse excellentiorem in Matre Virginie, quondam ipsa prima præ cæteris virginitatem coluit, ac Deo consecravit Virgo Virginum, Dux, & antesignana. Egregie

Gaudet Maria in celis aureola virginitatis peculiaris, quia Mater, & Reginam, & exemplar absolutissimum.

De Martyr. Deiparæ. Cap. VII. §. II. 543

gia Maria (ait Sanct. Ambros. de institu. Virg. cap. 5. quæ signum sacre virginitatis extulit, & intemerata virginitatis pium Christi vexillum levavit. Hanc aureolam virginitatis in Virgine reor esse insigne quoddam extnum singulare, & speciale: quia non solum Virgo est, & Virgo virginum, sed Virgo, & Mater ipsius Dei, in qua summa fuit fecunditas cum summa virginitatis integrata conjuncta. Florerat ante conceptum, & partum lilijs venter illius, sed post conceptum, & partum lilijs vallatur, & coronatur, ut non jam post illum integrum, sed multo evenerit honorior, & illustrior: *Venter tuus acervus tritici vallatus lilijs. Canti. 7. 2. Quid mirum singulari omnino aureola condecoretur, quæ Virgo, & Mater est post partum integrior? Subinde noster Suarius to. 2. in 3. par. disp. 20. feb. 4. doctè, ac piè: Verisimile est ob dignitatem Matri Dei, & egregium pietatis opus, quod Beata Virgo in Christum exercuit, habere singularem aliquem splendorem, aedocorem, qui perfectior sit quam omnis aureola, qui tamen inter aureolas non numeratur, sed perfectio quædam est altioris ordinis. Addo, Deiparam fuisse Virginem non solum corpore, sed etiam mente, ut loquitur Sanct. Ambrosius relatus à Gerson. ser. de conceptione, qui subinfert: Alias non Virgo mente, si peccato originali corrupta. Quemadmodum enim corpus Deiparæ nullas prorsus integratissimæ jacturas sustinuit; ita illius animus nullo originali peccato, neq; actuali culpa quantumvis levissima, violatus unquam fuit. Perpetua ergo & summa in Virginis corpore, & animo integratas. Quid si propter singularem hanc integratatem, in celis appareat sole amicta, stellis coronata, & lunæ innitens? Apoc. 12. 1. Certè specialis hæc aureola solius Virginis est.*

Gaudet etiam Dei Mater in celis aureola Doctoris, seu Doctrinis, quandoquidem debita haec est doctrina mysteriorum, quorum Mariae opera participes facti sunt Apostoli, & primitiva omnis Ecclesia. Ea propter saepè appellatur à Patribus Doctrinis, & Magistra. Et Sanctus Ildephonfus fer. 2. de assumptione. Evangelistam illam appellat: ut enim optimè Rupertus lib. 4. in Cantica: per Virginem initium accepit sanctum Evangelium. Inde observatum a multis Mariæ nomen significare doctricem populi, ac magistrum, à verbo irach. Rectè proinde doctus Idiotam lib. de contempt. de Virg. Maria cap. 5. Maria doctrix, & magistra maris interpretaris. Et cap. 3. promiserat: Doctrrix fuisit doctorum, & Magistra Apostolorum. Vide & B. Lucas, cui inter ceteros Evangelistas descrip. Dominicæ Incarnationis attribuitur, Evangelij seriem à Virgine Maria didicisse traditur. In hoc Deiparæ magisterium, imò & doctrinis aureolam, bellè cadunt illa Canti. verba cap. 4. 4. Sicut turris David collum tuum, quæ adificata est cum propugnaculis. Hebraei, & Hebraizantes communiter vertunt: constructa ad disciplinas. Paganus, & alij: ad docendum, Veteres Hispani: fraguada para abezamientos; à verbo alaph, id est docere. Nonnullis placet fieri his verbis respectum ad Academias sapientiae, & gymnasia publica à Davide exædificata ad docendum, & discendum. Favet Psal. 44. Astiit Reginæ à dextris suis in vestitu deaurato circumdata varietate. Etenim commendavi non semel Hieronymi translationem illam; in diademate aureo, & illam Psalterii Arabici, in vestitu purpurea deaurata. Quid hoc, quæsto, aliud est nisi commendari Deiparam ab aureola martyrii præstantissima? Ut enim observat noster Salomon to. 10. tract. 30. martyrii aureola

contextus: mille clypei pendunt ex ea. R. Salomon apud Genebrardum ibi effert; mille R. salo. pharetra: & explicat; pharetris autem intelligentur discipuli. Quod probat ex Ps. 126. 4. Sicut sagitta in manu potentis, ita filii excusorum. Hebraicè, juventutum pueritarum. Subdit continenter: Beatus vir, qui impletivit desiderium suum ex ipsis. Hebraicè, pharetrum suum ex ipsis. Chaldaeus explicat; qui impletiverit scholam suam ex ipsis. Collum igitur Deiparæ, id est eminentia sublimitatis, & doctrinæ illius, Davidicæ turri, sive sapientiae domui constructæ ad docendum assimilatur: pharetra, vel sagitta Apostoli sunt, & Ecclesia omnis primitiva, quorum Doctrinæ, & Magistra fuit Beata Virgo; quæ sicut collum Ecclesiæ illos divino doctrinæ alimento pavit, & spiritum sapientiae ad eos transfudit. Jure proinde merito præstantissima Doctrinis aureola Virginis concedenda ex stellis radiantibus, sive ex claritate instar stellarum: ut enim Dani. 12. 3. Qui ad justitiam erudiri multos quasi stelle in perpetuas æternitates. Quod speciosè probant illa eadem verba: adificata cum propugnaculis, sive ad docendum: nam vox Hebreæ talpijotis potest verti, cum pinnis, fastigiis, colloquentibus globis, sive luminaribus; vel etiam (ut Hebrei nonnulli transfrunt) cum linguarum similitudinibus. Quid pro aureola Doctrinis Mariæ opportunitas.

1872 His positis, statuo aureola martyrii perfectissima condecorari Deiparam in celis Condecora- supra reliquos Ecclesiæ Martyres. Constat tur Deiparæ hoc ex haec tenus dictis in hoc appendice aureola martyrii per- tractata de Virginis martyrio: quæ si attentè expendantur, extra omnem debet esse dubitationem Deiparam esse vere, ac propriè Martyrem, imò & plusquam Martyrem; Quidquid enim crudelitatis inflictum est corporibus Martyrum, leve fuit, aut potius nihil comparatione Marianæ passionis, ut aiebat Sanct. Anselm. lib. de excel. Virg. cap. 5. Jure ergo Maria sibi vendicat speciale martyrii aureola.

S. Ansel.

Gaudet etiam Dei Mater in celis aureola Doctoris, seu Doctrinis, quandoquidem debita haec est doctrina mysteriorum, quorum Mariae opera participes facti sunt Apostoli, & primitiva omnis Ecclesia. Ea propter saepè appellatur à Patribus Doctrinis, & Magistra. Et Sanctus Ildephonfus fer. 2. de assumptione. Evangelistam illam appellat: ut enim optimè Rupertus lib. 4. in Cantica: per Virginem initium accepit sanctum Evangelium. Inde observatum a multis Mariæ nomen significare doctricem populi, ac magistrum, à verbo irach. Rectè proinde doctus Idiotam lib. de contempt. de Virg. Maria cap. 5. Maria doctrix, & magistra maris interpretaris. Et cap. 3. promiserat: Doctrrix fuisit doctorum, & Magistra Apostolorum. Vide & B. Lucas, cui inter ceteros Evangelistas descrip. Dominicæ Incarnationis attribuitur, Evangelij seriem à Virgine Maria didicisse traditur. In hoc Deiparæ magisterium, imò & doctrinis aureolam, bellè cadunt illa Canti. verba cap. 4. 4. Sicut turris David collum tuum, quæ adificata est cum propugnaculis. Hebraei, & Hebraizantes communiter vertunt: constructa ad disciplinas. Paganus, & alij: ad docendum, Veteres Hispani: fraguada para abezamientos; à verbo alaph, id est docere. Nonnullis placet fieri his verbis respectum ad Academias sapientiae, & gymnasia publica à Davide exædificata ad docendum, & discendum. Favet Psal. 44. Astiit Reginæ à dextris suis in vestitu deaurato circumdata varietate. Etenim commendavi non semel Hieronymi translationem illam; in diademate aureo, & illam Psalterii Arabici, in vestitu purpurea deaurata. Quid hoc, quæsto, aliud est nisi commendari Deiparam ab aureola martyrii præstantissima? Ut enim observat noster Salomon to. 10. tract. 30. martyrii aureola

Can. 7. 2.

P. Suar.

S. Ambr.

Idiotæ.

Can. 4. 4.

544 Tractatio Appendix, &c.

designatur in litteris inspiratis per coronam auream: nam ut aurum igne, ita Martyr tribulationibus probatur, & purificatur. *Psal. 20. Posuisti in capite eius coronam de lapide pretioso. Chaldaeus, de auro opino. Campensis, ex auro purissimo. Sanct. Hieronymus. ex Hebreo, coronam de obrizo.* Est autem aurum obrizum ex mente Plini lib. 33. cap. 30. quod experimento ignis rubet; à verbo obruffo, ut nonnulli volunt, deductum. *Ibidem lib. 16. cap. 17. putat obrizum aurum dici, quod obradierit splendori.* Hoc igitur nomine gaudet aurum, ex quo Virginis corona, fivè aureola martyris, vel etiam Regia ejus vestis confatur. Et licet hæc purpurea dicatur, purpurea tamen est, & deaurata, cui videlicet intextum sit aurum obrizum, obruffan, sed obrufatum obradians splendori. Et quidem, nam (ut Sanctus Augustinus supra relatus existimat) aureola in martyribus erit corona in capite. Et ex Dominici Sotii placito, Martyrum aureola erit claritas totu[m] corporis subrubra, & purpurea insofar solarm. Hoc illud omnino esse reor, quod de Virgine Matre, & Martire in celis regnante predicitur: in diademate aureo, ex obrizo, in vestitu purpurea deaurata: id est cum aureola, seu claritate rubea, & instar aurum obrizi collucente.

1873 Est etiam testimonium instituto nostro opportunitum apud Regem pacificum Canti. 5. 9. ubi de Virgine ad calos evocata à filio, & ibidem coronata, sermonem esse putant sacri interpres, in quibus Honorus, Guillelmus, & Rupertus: *Veni de libano sponsa mea, veni de libano, veni: coronabis de capite Amanam, de vertice Sanir, & Hermon; de cubilibus leonum, & montibus pardorum.* Ut certis, ter ingeminatur illud *Veni:* quodad tripli Deipara coronationem refert noster Martinus Del Rio, ad res nempe aureolas, seu laureolas. per *Amanam* enim intelligit laureolam martyrii, quæ debita est testimonio veritatis fidei: *Amanam* quippe sonat fidem, deducta vox ab *Amanam*, id est fiducia, fideli, verax. Unde Lxx. vertunt: *venies transibis à principio fidei, per sanir verò [quod lucerne dentem, aut viam significat, sed excutitur scopum; præstatum videlicet locum, ubi fix excitatur, & nocturnæ flamme ad illuminandum] accipit laureolam Doctrinis debitam Virginis magisterio. per Hermon autem, quod significat consecrationem, existimat figurari Virginitatis aureolam, quam prima vovit, & consecravit Mater Iesu.* Atque hanc explicationem probe convenienter putat significationem nominum Hebreorum.

1874 Meam jam aperio cogitationem. Atqui sponsus Christus crebra vocacionis iteratione vehementius ibi vaget Virginem Matrem, & Martyrem, ut veniat coronari non triplici, sed unica victoria corona de tribus lecta collibus unius montis libani: idèo non ter, sed semel dicit, *coronaberis*, aut ex Hebreo proprie, *beaberis.* Hanc coronam arbitror esse martyrii aureolam Virginis speciali titulo debitam ob crucis martyrium, acerbissimos dolores, & cruciatus, quos in animo subiit. Hoc mihi periuadeo imprimis, quia Deipara evocatur hic de parte libani nobilissima, qualis est mons Galaz, qui caput libani appellatur à Ieremia cap. 22. 6. *Galaad, tu mihi caput libani.* Galad verò significat acervum testimonii, seu martyrii, ut sèpè diximus. Acervus autem martyrii est verè mons calvaria, ubi martyrium Crucis passa est Dei mater cum filio, & unde omnes Martyres originem trahunt: propterea *magnum Martyrium dicebatur basilica à Constantino Magno ibi exadficata, ut observat Duranus lib. 1. de ritibus cap. 1. n. xi.* Evocatur ergo Deipara aureola.

2. Corin. 4.

F I N I S.

INDEX

INDEX LOCORUM E SACRIS LITERIS, QUÆ IN HOC OPERE CONTINENTUR.

Unico utimur numero indicante numerum marginalem.

EX GENESE I.

- A. P. I. V. 5. Vespere, & manè dies unus. num. 418.
 V. 6. Fiat firmamentum in medio aquarum. num. 1114.
 V. 16. Fecitque Deus duo luminaria magna &c. num. 1816. & 1849.
 V. 26. Faciamus hominem ad imaginem, & similitudinem nostram. n. 10. & seq.
 Cap. 2. V. 7. Formavit igitur Dominus Deus hominem de limo terra. num. 4. & seq.
 V. 7. Et inspiravit in faciem ejus spiraculum virtutis, & factus est homo in animam viventem. num. 18. & 242.
 V. 10. Et fluvius egrediebatur de loco voluptatis ad irrigandum Paradisum &c. num. 631.
 V. 11. Non est bonus hominem esse solum: faciamus ei adjutorium simile sibi. num. 21. & 29. & 1707. & 1816.
 V. 21. Cumque obdormisset, tulit unam de cojuis. n. 23.
 V. 23. Hoc nunc os ex ossibus meis. ibidem, & num. 27.
 V. 24. Relinquit homo Patrem, & Matrem, & adhæredit uxori suæ. num. 1180.
 Cap. 3. V. 15. Inimicities ponam inter te, & mulierem, & semen tuum, & semen illius: ipsa conteret caput tuum, & tu infidiaberis calcaneo ejus. num. 30. & seq. latè, & num. 1181. & 954.
 V. 21. Facit quoque Dominus Deus Adæ tunicas pelliceas. num. 1181.
 V. 22. Ecce Adam quasi unus ex nobis factus est. numer. 1181.
 V. 24. Et collocavit ante Paradisum voluptatis Cherubim &c. num. 1599.
 V. 26. Sub viri potestate eris. num. 1777.
 Cap. 4. v. 8. Confruxit Cain adversus fratrem suum Abel, & interfecit eum. num. 1235.
 V. 4. Respxit Dominus ad Abel, & ad munera ejus. numero 836.
 V. 10. Vox sanguinis fratris cui clamat ad me de terra. num. 109. & 1240. & 1242. & 1683.
 V. 24. Cognovit quoque adhuc Adam uxorem suam, & peperit filium, vocavique nomen ejus Seth. num. 1650. & 1340.
 V. 26. Sed & Seth natus est filius, quem vocavit Enos: iste caput invocare nomen Domini num. 208. & 530. & 782. & 802.
 Cap. 6. V. 2. Videntes filii Dei filias hominum &c. num. 476. & 1246.
 V. 4. Gigantes autem erant super terram in diebus illis &c. n. 1246.
 V. 9. Noe vir iustus atque perfectus in generationibus suis. num. 1247.
 Cap. 9. V. 6. Quicunque effuderit humanum sanguinem, p. Ildeph. de Flores de Agone.

sundetur sanguis illius; ad imaginem quippe Dei factus est homo. n. 12. & 980.

Cap. 10. Vi Nemrod caput esse potens in terra, & erat robustus venator coram Domino. n. 1249. & 1043.

Cap. 11. V. 3. Venite, faciamus lateres, & coquamus eos igne &c. n. 1254.

Cap. 12. Mortuus est Aram ante Thare patrem suum in Ut Chaldaeorum. n. 1256.

Cap. 13. V. 5. Taliisque universam substantiam, quam possederant, & animas, quas fecerant in Haran. n. 1257.

Cap. 14. V. 6. Pertransivit Abram terram usque ad convallem illa lustrum. n. 1257.

Cap. 14. V. 14. Numeravit expeditos vernaculaos suos trecentos decem, & octo. n. 1257. & 211.

Cap. 15. V. 7. Ego Dominus, qui eduxi te de Ur Chaldaeorum. n. 1252.

Cap. 16. Sume mihi vaccam triennem, & capram &c. numer. 1008.

Cap. 17. V. 5. Nec ultra vocabitur nomen tuum Abram, sed appellaberis abraham n. 487. & 1419.

Cap. 18. Erit pactum meum in carne veltra. n. 765.

Cap. 19. V. 9. Cumque videlicet Sara filium Agar ludenter cum Iacob filio suo, n. 1258.

Cap. 20. Abraham verò plantavit nemus in Bersabee, & invocavit ibi nomen Domini Dei eterni. n. 1257.

Cap. 22. V. 1. Tentavit Deus Abraham. n. 1259.

Cap. 23. Appellavitque nomen loci illius, Dominus videt &c. n. 1787.

Cap. 24. Per me met ipsum juravi, dicit Dominus, quia fecisti hanc rem &c. n. 1243.

Cap. 25. Multiplicabo semen tuum sicut stellas cœli, & velut arenam, quae est in littore maris. n. 1224.

Cap. 26. Benedicentur in semine tuo omnes gentes terra. num. 1343.

Cap. 27. V. 22. Collidebantur in utero ejus parvuli. num. 1262. & 621.

Cap. 28. V. 22. Dua gentes sunt in utero tuo, & duo populi. numer. 1229.

Cap. 29. Qui prior egressus est, rufus erat, & tosus in morem pellis hispidus. n. 1085.

Cap. 30. V. 27. Ecce odor filii mei sicut odor agri plenis. num. 1055.

Cap. 31. V. 22. Vidiq[ue] in somnis scalam, Angelos quoque Dei ascendentis, & descendentes per eam, & Dominum innoxum scalæ. n. 1224. & 1410. & latè n. 1614. & 1412. & 1741. & 264. & 809. & 956.

Cap. 32. V. 18. Tulit lapidem, & erexit in titulum, fundens oleum deluper. n. 264. & 1412.

Cap. 33. Contentio inter Rachelem, & Liam. n. 541.

Cap. 34. Parum tibi videtur quod præripue is maritum mihi, nisi etiam mandragoras filii mei tuleris. n. 934.

Cap. 35. V. 23. Perfecutus est eum diebus septem, & comprehensio.